

Op verzoek van de heer Henk Komdeur plaats ik onderstaand bericht.

In antwoord op Jan de Voogd.

Jan, dank voor je reactie van 25 oktober jl. Ik stel het op prijs dat we contact hebben over het ons destijds, begin januari 2006, aangedane groot onrecht. Hopelijk zijn we het eens dat dit eens hersteld zal moeten worden.

Ik kan me in jouw antwoord vinden met betrekking tot het punt, waar je stelt, dat het HvJ de artikelen 21 VWEU en het daaruit voortvloeiende primaire gemeenschapsrecht in de prejudiciële vragen van C-345-09 heeft 'genoemd'. Dat is inderdaad zo vermeld in de door je aangewezen rechtsoverwegingen 86 en 103.

Naar mijn mening is het bij het noemen slechts gebleven. In mijn kennis van wat er destijds - en tot nu toe - is gebeurd heeft de CRvB nooit ook maar een enkele keer in zijn uitspraken blijk gegeven de vereiste kennis te hebben van het daarmee verband houdende gemeenschapsrecht. Ik wil hier trachten overeenstemming met je te bereiken dat de CRvB in al zijn handelingen en uitspraken welke in verband staan met ons verweer, een onjuiste weergave van het gemeenschapsrecht heeft gegeven.

Ik leid dat af uit de inmiddels in mijn website verzamelde gegevens van vroeger over het geschil met Nederland en de daarbij behorende rechtspraak. Daaruit puttend zal ik proberen een overzicht te geven van de uit die gegevens blijkende verklaringen van de CRvB in de rechts- procedure C-345/09.

Om te beginnen moeten we vaststellen, dat het de rechtsplicht van deze hoogst bevoegde Nederlandse rechter is om het Hof, in het kader van de door eisers gevraagde rechtsbedeling, juridisch volwaardig onderbouwd, nauwkeurig en zeker ook 'volledig', op hoogst deskundig niveau, op de hoogte te stellen van de aard van het door de eisers aangespannen rechtsgeschil met daarbij alle relevante rechtsfeiten en de daarop toepasselijke wetgeving. Zoals dat hierna zal blijken, zal bij manco's daarin de procedure niet kunnen leiden tot een eindoordeel dat voor eisers relevant is. Ik hoop duidelijk te maken, dat dit in C-345/09 fout is gelopen, tot nadeel van de eisers en wij allemaal.

Die informatie dient in dit geschil te geschieden vanuit door de CRvB aan het Hof gerichte prejudiciële vragen. "Het is dus de rechtsplicht van deze rechter om alle relevante rechtsfeiten en een juridisch inzichtelijke casus volledig en professioneel te omschrijven!" Dit zodanig dat de aard van het rechtsgeschil ten volle aan het - tot dusver onwetende Hof bekend worden! Deze zullen door het Hof, op basis van die informatie en de daarmee verband houdende wetgeving en jurisprudentie, vastgelegd worden in het standaardhoofdstuk van alle rechtsprocedures, 'het hoofdgeding en de prejudicieel vragen'.

Uit dit arrest is dat op basis van de door de CRvB verstrekte rechtsonderbouwing opgenomen in de prejudiciële vragen 21 en 35. Waarna pas daarna de 'beantwoording' van die rechtsvragen vanaf punt 36 aan de orde komt in het hoofdstuk 'Beantwoording' van de prejudiciële vragen'. Ik ga er vanuit dat ik om het verhaal niet te lang te maken kan volstaan met informatie terzake van het eerst genoemde hoofdstuk. Mochten we, naar ik hoop, eenzelfde visie uit dit verhaal verkrijgen, dan is het uiteraard mogelijk om verder te gaan met het bespreken van dat arrest. Alles is desgewenst ook terug te vinden op mijn website. (rgnb.info)

Dat de prejudicial vragen van de CRvB berusten op onverklaarbaar onjuiste en verhullende rechtsopvattingen zal uiteindelijk blijken uit de gebeurtenissen ter zitting voor het Hof, waarin deze, zoals blijkt uit de rechtsoverwegingen 110 tot en met 112, waarin het Hof uiteindelijk pas tijdens de zitting, vanuit de melding van de eisers, terzake van de tot dusver voor hem verborgen gehouden feiten, moet vaststellen dat het door de eisers in die procedure aangespannen rechtsgeschil op ontoelaatbare juridische misvattingen en essentiële verhullingen voor het Hof berust. Welke dan ter zitting leiden tot vragen van het daardoor hogelijk verwonderde Hof aan Nederlands terzake hoogst bevoegde rechter, over hoe de Nederlandse wetgever de Zwv-regelgeving, op de nu voor het Hof inzichtelijke wijze, deze gemeenschapsrechtelijke rechtsmaatregelen tot stand heeft kunnen brengen.

Deze leiden, als bekend, tot het feit dat zowel de CRvB als de door CVZ vertegenwoordigende Nederlandse regering, tijdens de zitting Nederland oog in oog staand met het Hof, geen enkel aanvaardbaar antwoord aan het Hof hebben kunnen geven. Een situatie die op dit hoogste rechtsniveau weinig gebruikelijk is.....

Hoe dan ook, deze tekortkomingen van de CRvB maken het proces in feite al vanaf den beginne voor de eisers en hun gelijkgerechtigden kansloos! En dat wordt veroorzaakt door het feit de CRvB - al vanaf het begin van de eindeloze rij vergeefse rechtsprocedures tegen de onrechtmatigheid van de Zwv t.a.v. niet-ingezeten uitkeringsgerechtigden - er nimmer blijk van heeft gegeven de prioritaire rechtsbeginselen van artikel 21 VWEU te begrijpen en evenmin van de wil om die te verklaren en toe te passen. Hetgeen voortduurt tot op heden!

En dat is volgens mij het punt waarop wij van mening verschillen. En dat ik graag aan je wil toelichten, zodat we hierover onze meningen kunnen uitwisselen.

Zoals al gemeld is mijn navolgend betoog opgebouwd vanuit de gedetailleerde vastleggingen van opvattingen uit vroegere tijden, die - uitvoerig en gedetailleerd - verzameld zijn op mijn site rgnb.info. Waar deze informatie - wat te massaal mag overkomen, kan eventueel toezending per mail van de desbetreffende notities uit 'Word' worden aangevraagd. Deze informatie heb ik vastgelegd opdat de vroegere strijd ook voor nieuwe en jongere gepensioneerden niet vergeten kan worden. Ik ontleen mijn hierna volgende toelichting dan ook aan de daarin opgenomen, uiterst gedetailleerd toegelichte, rechtsbeginselen.

Het is dus nu aan mij om, hier aanvullend nader toe te lichten, waarom ik van mening ben dat de CRvB niet aan zijn vorengenoemde rechtsplicht heeft voldaan en met name, dat hij het primaire gemeenschapsrecht uit artikel 21 VWEU "nooit heeft toegepast", noch in dit arrest, noch ooit daarna, tot op heden. Dit is dus iets anders dan een spaarzame uitsluitende, niet toegelichte melding van art.21.

In het hoofdstuk 'hoofdgeding en prejudiciële vragen' meldt het Hof wat hij heeft begrepen uit de hem door de CRvB gestelde vragen.

Zo begrijpt het Hof, in punt 22, dat voor 1 januari 2006 de niet-ingezetene eisers een - al dan niet - Nederlandse particuliere ziektekosten verzekering hadden afgesloten. Reeds deze eerste melding berust evenwel op een onzorgvuldige weergave aan het Hof van de feiten. Immers, de CRvB zal dit klaarblijkelijk als de melding van een enkel feit hebben gezien, uitgaande van de vroegere toepassing van Nederlands nationaal recht. En uit het vervolg van de vragen zal blijken dat de CRvB zich kennelijk niet bewust is van de vergaande gemeenschap- rechtelijke consequenties die het Hof uit deze melding zal afleiden. Zelfs niet ter zitting voor het Hof waar hem op dit punt door het Hof vragen worden gesteld. Het moet reeds daarom worden aangenomen dat de CRvB het verband met het primaire gemeenschapsrecht niet kan leggen. Zelfs niet ter zitting voor het Hof! Het moet derhalve worden aangenomen dat de CRvB dit verband niet kan leggen.

Helaas heeft dit feit grote consequenties voor de door de eisers gevraagde rechtsbedeling. Want, het uiteraard op dit gebied deskundige Hof vertaalt deze in juridische zin enigszins oninzichtelijke omschreven verklaring onmiddellijk -en uitsluitend (!)- naar het prioritair gemeenschapsrecht.

Dientengevolge gaat het Hof ervan uit, dat door Nederland jegens de eisers voor 1 januari 2006, het primaire gemeenschapsrecht vanuit artikel 21 werd erkend. Hetgeen inhoudt dat hen, als niet-ingezetene van Nederland, dezelfde sociale bescherming blijvend wordt toegekend, zoals deze ten tijde van hun domiciliekeuze in een andere lidstaat, bestond. Dit op volledig identieke wijze als dat is toegekend aan ingezetenen van Nederland.

Dit op grond van het 'discriminatieverbod naar woonplaats' en zoals dit nadien ook onbestreden door Nederland werd erkend in de integere rechtsbedeling van de Rechtbank te Haarlem in diens uitspraak 'ECLI:NL:RBHAA:2012:BW0678' terzake van de poging van Nederland om de AOW-toeslag voor niet-ingezetenen te be*eindigen. Daar werd het primaire gemeenschapsrecht door de onkreukbare rechters wel erkend en toegepast, zonder dat Nederland die uitspraak kon of wilde bestrijden.

"Dit prioritair recht ex artikel 21 VWEU is - als rechtstreeks voortvloeiend uit het EU verdrag - onaantastbaar voor rechtsbepalingen uit secundair gemeenschapsrecht en nationaal recht van lidstaten van de EU. Dat is uiteraard ten volle bekend en erkend door het Hof, maar niet begrepen door de CRvB! , zoals dit ter zitting zal blijken. Vanaf deze eerste rechtsoverwegingen begrijpen dus Hof en rechter elkaar reeds niet meer zonder dat te beseffen. Het is essentieel belangrijk dit in de beoordeling van het arrest te blijven onderkennen, ten einde de misverstanden die daarna volgen te begrijpen".

Terug naar punt 23. Hier rijzen voor het Hof onbegrijpelijke rechtsvragen! Het Hof gaat ervan uit dat de eisers, op grond van de met artikel 21 samengaande regeling vanuit artikel 7b Richtlijn 2004, bij hun domiciliekeuze in hun nieuwe woonlidstaat, voldaan zullen hebben aan de daarin opgenomen verplichting tot het sluiten van een volwaardige en 'volledige' ziektekostenverzekering. Zoals vanuit de instelling van de woonlandfactor bewezen is, voldoet de woonlandverzekering aan die eisen niet, dit wegens inferioriteit en onvolledigheid. Diezelfde bepaling legt evenwel geen enkele verplichting op ten aanzien van de 'verzekeringsbron' ! Zodat elke aan deze eisen beantwoordende ziektekostenverzekering gemeenschapsrechtelijk aanvaardbaar is.

Uit punt 22 blijkt de impliciete erkenning daarvan door de CRvB, maar de daarin opgenomen begrenzing tot 1 januari 2006 moet, wegens de gemeenschapsrechtelijk beschermende onaantastbaarheid, aan het Hof voorkomen als een volledig onbegrijpelijke melding van de CRvB! Dat blijkt ook uit het regelmatig blijvende voorbehoud van het Hof ten aanzien van de meldingen van de CRvB, blijkend uit tussenvoegingen zoals: 'naar de mening van CVZ' . Deze melding houdt in, voor juristen onmiskenbaar, een wenkbrauwfronsing en voorbehoud jegens de stellingen van de CRvB. Het is zaak dit aspect goed te onderkennen: het Hof is het op die punten nog niet eens met de hem voorgelegde stellingen!

Ter beperking van de lengte van dit betoog kunnen, met een verwijzing naar de toelichtingen en de naslag mogelijkheden op mijn website de volgende onvolkomen in de aan het Hof verstrekte informatie door de CRvB, kort worden weergegeven.

Uit punt 23 wordt aan het Hof een juridisch onbegrijpelijke stelling voorgelegd, gebaseerd op het voor eisers, wegens hun hiervoor vermelde rechtsbevoegdheden, niet toepasselijke secundaire gemeenschapsrecht. Er is inderdaad, in strijd met de bepalingen van artikel 29 Vo574/72, eigener beweging en ongevraagd door CVZ aan de eisers een formulier E121 toegezonden. Dit is echter in strijd met de doelstelling en rechtsbepalingen van dit artikel, die voor de eisers in dit geschil volledig ontoepasselijk zijn. Er is geen enkele verplichtstelling voor eisers tot terugzending van dit formulier. Die is ook door de CRvB niet onderbouwd en bevestigd. De melding terzake van de weigering tot inschrijving moet dan ook voor het Hof onbegrijpelijk zijn.

Volledigheidshalve, ook voor die unieburgers die anders dan de eisers, bij gebreke van rechtsbevoegdheid tot het invoeren van primair recht, desalniettemin geen enkele verplichting hebben tot gebruikmaking van het secundaire gemeenschapsrecht. Dit vloeit immers voort uit het al eerder genoemde artikel 7b Richtlijn 2004/38. Waar dus de notities op mijn website me bovendien leren, dat hier in dit opzicht niet gesproken mag worden van een 'recht' op verstrekkingen uit Vo 1408/71, doch slechts van een 'rechtsbevoegdheid' tot gebruikmaking van de eenzijdige verbintenis die uit het Verdrag EU en uit Vo1408/71 aan alle lidstaten is opgelegd. Onjuistheden dus terzake van toepassing van het secundaire gemeenschapsrecht.

Voorts blijkt uit punt 24 dat tegenover het Hof door de CRvB wordt gesteld, dat de per 1 januari 2006 bestaande Nederlandse verzekeringsovereenkomsten 'van rechtswege' zijn beëindigd. Dit is wegens de prioriteit van het gemeenschapsrecht onmogelijk ! Verzuimd wordt dan ook hieromtrent het hier toepasselijke, dat de CRvB kennelijk van dwingende aard, wordt geacht een nadere rechtstoelichting te geven. Het is daardoor opnieuw een onbegrijpelijke melding omdat deze rechtsmaatregel, beschouwd vanuit het prioritaire gemeenschapsrecht, als een schending moet worden aangemerkt. En, beschouwd vanuit het gemeenschapsrecht, als een onethische en tevens rechtens vernietigbare regeling. Het Hof zal reeds hierna van de stellingen van de CRvB, ook na raadpleging van de gegevens uit punt 10, grote moeilijkheden hebben om te trachten de Nederlandse rechtstoepassing te begrijpen.....

Waarbij dient te worden vermeld, dat de CRvB hier omtrent, op laakbare wijze essentieel belangrijke onrechtmatigheden voor het Hof verborgen houdt. Immers, in een onbehoorlijk rechtsverzuim verstrekt hij in punt 20 - terzake van artikel 2.5.2.IZVW -onjuiste en laakbare informatie. Artikel 2.5.2. is een lege huls van een niet bestaande rechtsregeling. Zoals Nederland en de CRvB wel degelijk weten, zijn aan die aldaar vermelde regeling geen gelijkwaardige rechten uit enigerlei (suppletie)verzekering te ontleen, die de per 1 januari 2006 ingegane regeling gelijkwaardig maken aan de voorheen bestaande ziektekostenverzekering van betrokkenen!

Dit was Nederland al bekend voordat deze wetgeving per 1 januari 2006 inging. Dit vanuit de per 13 december 2005 door de heer Wiegel van het verbond van verzekeraars aan Nederland overlegde melding dat de totstandkoming van de in dit artikel vermelde regeling onuitvoerbaar was. Dit feit was definitief, hoewel de CRvB nog wel in zijn uitspraken vermeld dat dit tijdelijk was!

Uit punt 25 ontleent het Hof de kennis, dat CVZ bij de eisers, en uiteraard bij alle gelijkgerechtigden, vanuit artikel 69 Zvw een bijdrage heeft ingehouden. Daarbij wordt toegelicht dat deze dient als 'vergoeding voor in het in aanmerking komen voor het bij de wet Zvw ingevoerde stelsel van wettelijk verplicht ziektekostenverzekering'. Waar mogelijk moet bij het Hof, maar ook wij zelf en ieder ander die kennis heeft van het gemeenschapsrecht, de haren nogmaals overeind aanstaan!

Het Hof kan immers die opmerking niet serieus nemen. In elk geval niet voor zover het Hof terug kijkt naar punt 22, waaruit hij -als vermeld- toen moet hebben vastgesteld dat de daar vermelde, reeds voor hem onbegrijpelijke, informatie zou moeten inhouden dat de voorheen voor eisers bestaande, nationaalrechtelijk onaantastbare, primair-rechtelijke rechtspositie door de CRvB in diens bewoordingen impliciet werd erkend. Omdat echter in dat geval de premiebetaling 'uitsluitend rechtstreeks kan plaatsvinden' naar de verzekeringsmaatschappij, is het volslagen onmogelijk, en onlogisch, dat een lidstaat van de EU daarnaast het prioritaire gemeenschapsrecht rechtens zou kunnen schenden door 'nogmaals' een heffing toe te passen. Volledigheidshalve, deze rechtsbepaling van nationaal recht is bovendien ook een schending van artikel 33 Vo1408/71, doordat daarin een aantal voorwaarden voorkomen die eveneens een dergelijke heffing verbieden.

Dat met betrekking tot het primaire recht, als hiervoor opgemerkt, de vereiste kennis ontbreekt wordt ook hier weer inzichtelijk, omdat de CRvB daarin, naast de opmerking in punt 28 eenmalig blijkt geeft 'wetenschap te hebben', dat voor het heffen van een bijdrage als hier vermeld -onder meer- een vereiste is dat de eisers welbewust vanuit inschrijving vanuit artikel 29 Vo574/72 terzake een overeenkomst met CVZ zouden zijn aangegaan teneinde die uitkeringen te ontvangen. Hierbij vergeet de rechter evenwel dat hij in punt 28 'zelf heeft erkend' dat eisers door niet-inschrijving de rechtsbevoegdheid hebben om een particuliere verzekering te sluiten. De CRvB mag verondersteld worden in dat laatste kader te begrijpen dat dientengevolge 'de inschrijving niet dwingend kan zijn', derhalve ook niet dwingend verricht behoeft te worden (of in andere door de CRvB gebruikte termen: 'geweigerd kan worden'). Dit zijn dus in feite, zij het in enigszins onzuivere juridische termen, beginselen van een onbewuste erkenning door de CRvB van het primaire gemeenschapsrecht.

De melding in punt 30 is daarmee zinledig. Het lijkt of de CRvB met al deze overwegingen uitgaat van een -hoogst onjuiste veronderstelling dat de regelgeving in de Zvw de wetgeving uit het prioritaire gemeenschapsrecht kan overrulen.....

Dat blijft doorgaan. In punt 33 blijkt dat de CRvB er van uitgaat, dat 'gemeenschapsrechtelijk vereiste ziektekostenverzekering voor de bejaarde Nederlandse niet-ingezetenen uitkeringsgerechtigden, zoals eisers, niet hard nodig is'. Immers, hun oorspronkelijk volledige Nederlandse verzekeringen zijn door de -hoogst onrechtmatige- beëindiging vanuit Nederlands nationaal recht, catastrofaal en onrechtmatig, volledig beëindigd door 'het Nederlandse landsbestuur'. Zie punt 24. Waarvan de verantwoordelijkheid door het Hof, vanuit punt 128, aan Nederland wordt toegerekend.

In de plaats daarvan legt het Nederlandse landsbestuur, de niet-toepasbaarheid van de suppletie verzekering uit artikel 2.5.2. IZVW opnieuw verzwijgend, een verplichte gebruikmaking van de woonlandverzekering van de woonstaat. Deze is, blijkens de woonlandfactor, in vrijwel alle gevallen inferieur aan de voorheen bestaande Nederlandse verzekering. Klaarblijkelijk komt dat voor de CRvB, in dit kader, ethisch en gemeenschapsrechtelijk, overeen met aanvaardbare normen, ongeacht het feit dat zij hoogst onrechtmatig en ontoelaatbaar zijn. Dit is volledig onbegrijpelijk! Immers, de verplichting tot het sluiten van een volledige auto- verzekering mag rechtens toch ook niet worden vervangen door een onvolledige verzekering vanuit een aanzienlijke beperking van de daarin gedekte risico's, in het geval dat de verzekerde daardoor een aanzienlijk verlaagde premie wenst te betalen?

In mijn betoog hoop ik in eerste aanleg te hebben aangetoond dat de kennis van de CRvB zodanig onvolwaardig is, dat dit tot gevolg heeft gehad, dat het Hof op deze grondslag zodanig onvoldoende inzicht in het rechtsgeschil heeft verkregen om dit zelf af te wikkelen. Waarbij in dat geval met vrijwel volledige zekerheid kan worden vastgesteld dat dit alsdan geleid zou hebben tot een volwaardige rechterlijke erkenning van de eisers tot behoud en herstel van hun tot 1 januari 2006 bestaande primair-rechtelijke rechtspositie, met eventueel schadevergoeding voor het ontstane leed en de voor eisers ontstane kosten. Dat blijkt onder meer uit punt 116.

De eigen afwikkeling werd evenwel voor het Hof, blijkens punt 114 onmogelijk. Het Hof heeft daar - impliciet- verklaard niet over de vereiste kennis van de nationale bepalingen en rechtsfeiten te

beschikken om uitspraak te kunnen doen. En op grond van het aldaar vermelde arrest Angelidaki is alsdan het Hof niet bevoegd om uitspraken vanuit arrest te wijzen.

Maar het mag wel duidelijk geacht worden, dat indien de CRvB op gelijk niveau als het Hof op juridisch hoogwaardige wijze de te hanteren rechtsbeginselen en de werkelijke rechtsfeiten had genoemd, de behandeling van het arrest heel kort had kunnen zijn. Het is onmiskenbaar vast te stellen dat vanuit de werkelijke gang van zaken die wij allen kennen, bij volwaardige overdracht daarvan aan het Hof, de rechtspositie van de eisers, en daarmee ook de onze, ogenblikkelijk door het Hof hersteld zou zijn.

Dus volsta ik met vooralsnog uitsluitend de vermelding van de juridische tekortkomingen uit het hoofdstuk 'het hoofdgeding en de prejudiciële vragen. Ik hoop dat we daaruit een overeenstemming van visies kunnen verkrijgen.

In dat geval zal ik daarna gaarne doorgaan met een aanvullende vermelding van de verdere navolgende ernstige tekortkomingen in de beschrijving van het rechtsgeschil door de CRvB. Ook daarin zitten verrassende gegevens die naar mijn mening mijn betoog verder kunnen ondersteunen.

/

Zo zal ik dan ingaan in de vergaande onduidelijkheden in de melding van de CRvB, waaruit, zoals blijkt uit punt 101, het Hof zodanig uit de verdere vragen in verwarring is gebracht, dat hij -volledig onjuisterwijze- uit die vragen heeft verondersteld, dat op enigerlei wijze door de eisers het secundaire gemeenschapsrecht zou zijn misbruikt op zodanige wijze, dat ze wel clandestien daadwerkelijke medische prestaties aan de medische voorziening zouden hebben ontleend, maar dat zij die via niet- inschrijving niet zouden hebben ontvangen. In mijn ogen een voor de integere eisers, bewust of niet bewust, hoogst schandelijke aantijging die op zichzelf al zou behoren te worden tegen gesproken. Ook al is het aannemelijk dat het Hof uit de confrontatie met diezelfde eisers over hen een andere mening zal hebben verkregen. Dit zou kunnen blijken uit de laatste volzin van punt 116 !

Ook een toelichting op de grove verhullingen van de CRvB terzake van de niet-toepasbaarheid van artikel 2.5.2. IZVW, dus voor de invoering van de Zvw bij Nederland bekende doch verder verzwegen onuitvoerbaarheid van de suppletie verzekering tot het niveau van de Nederlandse basisdekking verdient nadere aandacht. Immers, tot in punt 109 blijkt dat het Hof daarvan niet op de hoogte was. Pas in punt 113 wordt de CRvB door het Hof gedwongen om hem de waarheid te melden, hetgeen, blijkens de daartoe doorzichtige tekst van punt 112 en ook weer 113, halve waarheden te melden! Het is toch onmogelijk om, de gang van zaken kennende, ooit te kunnen melden dat wel- en niet- ingezetenen per 1 januari 2006 identiek behandeld zouden zijn? De hele wereld zou geweten hebben dat alle verzekeringen van de ingezetenen van Nederland volledig beëindigd zouden zijn.....

Er is ook een grote misslag van de CRvB te melden uit het feit dat het Hof uiteindelijk wel op de hoogte kwam van de ondeskundigheid van de CRvB. Dit op grond van het feit dat hij -in een soort nogal beschamende lesgeving- zeer uitvoerig verwijst naar het arrest Chamier-Glyszinski, C-208/07.

Dat doet hij in punt 84 voor het daarin opgenomen punt 53, vervolgens in punt 85 voor punt 66, in punt 89 voor punt 69 en in punt 99 voor punt 84.

Dit arrest geeft duidelijk inzicht in het onderscheid tussen primair en secundair recht. Mevrouw Glyszinski is op een bepaald moment gevestigd in Duitsland waar zij geen bevoegdheden heeft op primair gemeenschapsrecht. Zij heeft derhalve aldaar vrijwillig en welbewust gebruik gemaakt van het secundaire gemeenschapsrecht via inschrijving via artikel 29 Vo574/72. op een gegeven moment is zij verhuisd naar Oostenrijk, alwaar zij zich op gelijke wijze opnieuw inschreef voor toepassing van het secundaire recht. Dat bleek evenwel minder toereikend dan het Duitse recht. Haar rechtsgeschil werd voorgelegd aan het Hof dat oordeelde dat dit secundaire recht, bestaande uit de nationale woonlidstaatverzekeringen, onderling verschillend in kwaliteit was. En dat, wegens het gebrek aan de mogelijkheden tot gelijkstelling van de zeer uiteenlopende nationale verzekeringen van alle lidstaten, slecht geharmoniseerd kon worden. De verschillen daarin konden gemeenschapsrechtelijk dus niet worden overbrugd. Dit is vast gelegd in punt 84 van dat arrest.

Het zal ook in de rechtstoepassing van de CRvB, tijdens de uitvoering van de verwijzingsopdracht van het Hof, dat deze alsdan dit arrest onduidelijk toepast door verwisseling daarin van de punten 66 en 84, zodat de eigen standpunten van de CRvB daaruit -rechtens volledig onjuist- werden ondersteun. Ook zal blijken dat de verwijzing door het Hof in punt 90, naar het arrest Turpeinen, dat de visie van de eisers ten volle ondersteunt en onderbouwt, door de CRvB nimmer als uitgangspunt in latere rechtsgeschillen met de met eisers gelijk te stellen niet-ingezeten Nederlandse uitkeringsgerechtigden, als uitgangspunt voor zijn afwijzende uitspraken zal worden toegelaten.

Ik hoop dus nogmaals dat wij die eensgezinde visie hieruit zullen verkrijgen. Ik zie je visie hierop met belangstelling tegemoet.

Henk Komdeur.